

מ"ת 32434/09/16 - מדינת ישראל נגד שלמה זלמן ויספיש

בית משפט השלום באשקלון

מ"ת 32434-09-16 מדינת ישראל נ' ויספיש(עציר)
תיק חיצוני: 392891/2016
בפני כבוד השופט אמיר דהאן
המבקשת מדינת ישראל
נגד
המשיב שלמה זלמן ויספיש (עציר)

החלטה

בפני בקשת המאשימה להורות על מעצרו של הנאשם עד לתום ההליכים נגדו .

הנאשם, שלמה (בן מאיר) וייספיש ת.ז. .. יליד 1986 מבית שמש, נעצר ביום 07/09/2016 וכתב אישום הוגש נגדו ביום 13/09/2016.

כתב האישום

כתב האישום מייחס לנאשם כי ביום 07/09/2016 ביחד עם אחרים ולאחר תאום של הסעה הגיע לביתם של המתלוננים - הרב והרבנית של קריית גת בידי חלק מהמתקבלים היו שופרות ופתקים ובהם מסרים מודפסים של גינויי המתלונן כמי שמוכר את נשמות ישראל עבור בצע כסף.

הנאשמים והמתקבלים האחרים נקשו על הדלת, המתלונן פתח את הדלת אך סרב לדבר איתם וביקש שילכו מביתו ואף ניסה להדוף אותם מהדירה.

הנאשמים והמתקבלים האחרים נכנסו לבית המתלוננים, הדפו את המתלונן בכוח תקעו בשופרות שהביאו איתם פיזרו פתקים בגנות המתלונן וצעקו עליו שהוא גנב עוכר ישראל מוכר נשמות מעביר ילדים על דתם לשמד תמורת 600 ₪ לאדם וכד'.

הרבנית המתלוננת נבהלה, הכניסה את הרב לחדר אחר וניסתה להוציאם מביתה ואז דחף אותה הנאשם ויספיש בכוח באמצעות הדלת תקע בשופר והמשיך בצעקותיו עד שהזעקה משטרה והמתקבלים התפזרו.

שלושה מן המתקבלים, הנאשמים ויספיש טעפ וזילברברג, חזרו לאזור בית הרב ושם סרב הנאשם ויספיש להזדהות בפני שוטר, סרב לעיכוב ולפיכך נעצר וכן סירב להתלוות אל השוטר לניידת.

הנאשמים טעפ וזילברברג סרבו להזדהות אף הם בפני חוקרי המשטרה.

כתוצאה מן האירוע חשה המתלוננת ברע ונזקקה לטיפול רפואי.

עמוד 1

כל זאת על רקע האשמתם של הנאשם והאחרים את המתלונן כי תמך בהסדר עם צה"ל.

על אלה הואשמו הנאשמים וייספיש טעפ וזילברברג בעבירות של התקהלות אסורה, תקיפה, הסגת גבול פלילית, אימים, פגיעה בפרטיות, העלבת עובד ציבור, קשירת קשר לפשע ולעוון והפרעה לשוטר.

טענות מקדמיות לבטלות כתב האישום

אף שהמדובר בטיעון בבקשה למעצר עד תום ההליכים טען ב"כ הנאשם לבטלותו של כתב האישום את הטענות הבאות:

ראשית: ב"כ הנאשם טען כי מחאתו של הנאשם לא הייתה כנגד המתלונן כנושא משרה רבנית, אלא כבעל דעה פרטית ולפיכך נפל פגם בכתב האישום בכך שיוחסו לו עבירות הקשורות בעובדי ציבור.

טענה זו, בין אם נכונה או שאינה נכונה הינה טענה שדינה להתברר במסגרת התיק העיקרי. אין מחלוקת כי המתלונן אכן כיהן כרב עיר וכי מטבע הדברים בכל שעות היממה הוא מצוי בתפקיד.

השאלה אם הנאשם ידע זאת או שלא ידע זאת אינה טענה מקדמית שעשויה להביא למחיקת כתב אישום על הסף אלא טענה ראייתית רגילה אשר תיבחן בשלב הראיות ונוגעת לקיומן של יסודות העבירה.

עוד יש לומר כי דבר היותו של המתלונן רב עיר פורסם ברשומות פעמים מספר [לדוגמא י"פ 6631, י"פ 5850] והוא אף צוין בתפקידו כרב העיר קריית גת בגוף הבוחר את הרבנים הראשיים לישראל. לפיכך, ע"פ סעיף 57ב' לפקודת הראיות וסעיף 1 לפקודת הפרשנות - סיכוייה של טענה זו להצליח בהליך העיקרי אינם מן הגבוהים.

שנית נטען כי הנאשם והאחרים הגיעו אל הנאשם הביתה "כי לא מצאו אותו ברחוב" ולכן קשירת הקשר היא לעוון ולא הייתה קשורה לעובד הציבור - ושוב אין המדובר בטענה מקדמית כי אם בטענה השייכת לשלבים אחרים של התיק העיקרי.

העיקרון המנחה הוא כי בית משפט הדן בבקשה למעצר עד תום ההליכים יזקק לטענות מקדמיות רק במקרים חריגים בוטים ובולטים שאינם צריכים לברור עובדתי.

לפיכך הטענות בדבר פגם בכתב האישום נמחקות בהעדר עילה הרלוונטית להליך, מובן כי ההגנה תוכל לשוב ולטעון טענות אלה בהליך המתאים לכך.

ראיות לכאורה

על אף שמדובר בישיבה ראשונה וחומר הראיות טרם הועתק בחר ב"כ הנאשם לטעון בעניין ראיות לכאורה ביום הגשת כתב האישום, ולפיכך יש להכריע בשאלת הראיות לכאורה.

בית המשפט עיין בחומר הראיות ומצא כי קמו ראיות לכאורה לאירועים באים:

דרור פוקס מסר כי 14 מהמתקבלים הגיעו בהסעה מאורגנת מראש היישר לכתובתו של המתלונן (**אמרת דרור פוקס**)

מיום 08/09/2016 ושם נפגשו עם אנשים נוספים בלבוש דומה אשר הנהג הניח על פי לבושם שהם משתייכים לזרם "הקנאים".

הנאשם טעפ אישר כי הגיע בהסעה מאורגנת, אך אמר כי לא היה בבית עצמו וסירב להביט בסרטון שבו לכאורה צולם ואמר כי הגיע עם הנאשם וייספיש ואחרים מקוממיות.

הנאשם זילברברג מתאר באמרתו כי הגיע יחד עם עשרים אחרים במצוות "רבנים" למחות נגד הסכם שהמתלונן מקדם ומשמעותו גיוס לצבא. עוד מסר, כי אינו מכיר בחוק ולא היה בתוך הבית ואז סירב להסתכל בסרט שבו הוא מצולם לכאורה.

חתנו של המתלונן מנחם מנדל רייצס ראה חלק מן המהומה בתוך בית חותנו ואת ההתקהלות בחדר המדרגות.

המתלוננת באמרותיה זיהתה את הנאשם וייספיש בצילום כמי שנכנס לביתם של המתלוננים עם האחרים בצורה ובהתנהגות מאיימת, תקע בשופר, דחף את המתלוננת בכוח באמצעות הדלת כשניסתה להוציאו, האשים את המתלונן שהוא מוציא אותם לשמד (המרת דת) ועל כך הוא מקבל כספים, כינו אותו עוכר ישראל ויחד עם אחר (שלא נראה בתצלומים ואיננו וייספיש או טעפ) היו "**הכי דומיננטיים**".

במהלך האירוע צילמה המתלוננת את הנאשמים וחלק מהאחרים באמצעות מכשיר ממוחשב ולאחר האירוע מסרה את התמונות לשוטרים.

התנהגותם של המתקהלים תוארה על ידי המתלוננת "**כמו שמשחררים אריות**" והביאה אותה לחרדה קשה.

המתלוננת זיהתה את הנאשמים טעפ וזילברברג כמי שעמדו מחוץ לבית וזרקו ניירות לתוך הבית ואמרו את דברי הנאצה.

שני המתלוננים מוסרים באמרתם כי אמנם לא נאמרו דברי איום מפורשים אך המתלונן הסביר שהאשמתו בהוצאת יהודים לשמד תמורת כסף משמעו היתר הלכתי להרגו ותקיעה בשופר משמעותה נידויו של אותו אדם.

המתלונן זכר כי הנאשם היה בין אלה שנכנסו לביתו, הוא דחף אותם החוצה והם דחפו אותו בחזרה.

הנאשם וייספיש שתק בחקירתו בכל אמרותיו למעט שאלה אחת עליה ענה - והתשובה היתה שלא תקף את הרב.

מזכר מאת השוטר עופר אפריאט קושר את הנאשם וייספיש להתנגדות לעיכוב ולמעצר.

לעומת זאת, הנאשם וייספיש שתק בחקירתו ולא התייחס לשאלות למעט אחת ולא כל שכן שלא הכחיש את ידיעתו בדבר.

סיכום הראיות

מכלול הראיות ובפרט אמרות המתלוננים, מקים ראיות לכאורה כנגד הנאשם וייספיש כי חבר לאחרים על מנת להגיע

לקריית גת, נכנס לביתם של המתלוננים, התנהג ודיבר באופן מטיל אימה כפי שיידון להלן בפרק המסוכנות וכפי שהעידו המתלוננים. כאשר הוא מאשים את המתלונן במסירת ילדי ישראל לשמד, תקע בשופר בתוך הבית ותקף את המתלוננת באמצעות הדלת.

המעשה עומד בכל יסודות העבירה של הסגת גבול ופגיעה בפרטיות המתלוננים בביתם שלהם .

לעניין יסוד התפקיד הציבורי: המתלונן הינו דמות מוכרת ודבר היותו רב העיר קריית גת מפורסם ברשומות ובציבור, הוא מכהן כרב עיר במשך 15 שנה ועוד התפרסם מינויו כמי שמונה כרב עיר מספר פעמים לגוף הבוחר את הרבנים הראשיים תוכן הדברים מהווה בוודאי עלבון קשה.

דבר הקשר הוכח לכאורה באמרות נהג ההסעות, זילברברג, טעפ ובנוכחותם של המתקהלים בבית הרב יחד בשעות לילה הרחק מבתיהם כשהם טוענים כי "באו למחות".

דבר הפרעה לשוטר הוכח לכאורה בדו"ח השוטר אפריאט .

לפיכך, אני קובע כי ראיות אלה - די בהן כדי להקים סיכוי סביר להרשעת הנאשם וייספיש בעבירות המיוחסות לו.

עילות מעצר ביחס לחלופה המוצעת

שתי עילות מעצר כנגד הנאשם וייספיש:

העילה הראשונה היא עילת מסוכנות הנוגעת למעשה עצמו:

ראשית, יש לומר כי בית המשפט העליון עצמו נתן דעתו למסוכנותו של מעשה העבירה עצמו בדונו בעניינם של הנאשמים עצמם במעשה זה ממש בבש"פ 7030/16 נאמר: " **העיקר הוא, שמדובר בעצורים שנעצרו בחשד למעשה חמור ביותר, שיש בו להטיל אימה ולפגוע קשות בביטחון ובסדר הציבורי**"

בית המשפט העליון התייחס במילותיו הן להיבט האישי של הטלת אימה על הקורבנות והן להיבטי הרוחב של פגיעה בביטחון ופגיעה בסדר הציבורי. הקורבנות הותקפו ואוימו בביתם שלהם משום שהמתלונן כדמות רבנית וציבורית העז להחזיק בדעה השונה משל תוקפיו ולפעול בהתאם לה. בית המשפט העליון מצא סיכון ממשי לסדר הציבורי בעובדה זו וכן פגיעה בביטחון הנובעת מן המעשה שברורה היא ואין צורך להרחיב בה.

שנית, יש לומר כי הדברים אשר אמרו הנאשם והמתקהלים משמעותם בשפתם של בני תורה קשה ומאיימת.

המתלונן הבין היטב את המסר המאיים. באמרתו מסר כי **"הם צעקו כי גזירת הגיוס היא גזירת שמד זה אומר שאני כאילו לוקח יהודים והופך אותם לגויים המושג הזה בהלכה נקרא שמד וזה הדבר הכי חמור בעם ישראל מי שעושה דברים כאלו יש היתר בעצם לפגוע בחיים שלו.....מוכר נשמות ישראל וזה תמורת כסף שעל פי ההלכה זה יותר חמור ממצב אחר"** .

הן המתלוננים והן הנאשמים הורגלו בשפה התורנית והרבנית מילדות והמילים הנאמרות שואבות את משמעותן הקשה והמאיימת במוות מהקשרן התורני שנעשה ליהודי מורגל בו כשפת אם, אך למי שאינו מורגל בו טעון הסבר. מאז **חוק יסודות המשפט התש"ם - 1980**, אשר קבע את המשפט העברי כשיטת משפט משלימה ואף לפני כן, השפה התורנית הינה בידיעה שיפוטית ובית המשפט אינו נזקק למתורגמן או לחוות דעת מומחה, על מנת להבין את הדברים.

המילים "גנב" ו"מוכר נשמות" מתקשרות ישירות לפסוק **"וגונב איש ומכרו ונמצא בידו - מות יומת" [שמות כ"א, ט"ז]** מי שמוציא את ילדי ישראל לשמד כלומר לגזיות (כפי שאמרה המתלוננת) וגורם להמרת דתם דינו מוות- כמסית האמור בתורה **[דברים י"ג י']** .

בפרט דברים אמורים כאשר האישום ב"מכירה לשמד" נאמר לאדם המנהיג קהילה אשר דינו עלול להימשל לדינו של **"זקן ממרא"** או לדין "מוסר" **שמות לה'רגו גם בלא בית דין [בבלי, בבא קמא דף קי"ז רמב"ם משנה תורה הלכות תשובה פ"ג הלכה י"ב]**.

משמעות השופר (לבד מן הרעש הנורא של תקיעת שופר בתוך בית) חמורה אף היא.

ראשית (כפי שמתארת המתלוננת), תקיעה בשופר מתקשרת לחרם ונידוי **[בבלי מועד קטן ט"ז א']**

שנית, תקיעה בשופר מתקשרת לתקיעה של מלחמת מצווה וקודש באויב מר **"וכיתבו אומלחמה בארצכם על הצרה צורראתכם והרעותם בחצוצרות ונזכרתם לפניה' אלהיכם ונושעתם מאויביכם" [במדבר י']**.

עוצמת הפגיעה בפרטיות, הסגת הגבול והאיום הנעשים בדרך זו הינה גבוהה מאוד ומסוכנות משמעותית בצידה.

שלישית, נטען כי המדובר במעשה הפגנתי, שרק במקרה לא בוצע ברחוב ואף הובאה בפני כדוגמא החלטתו של השופט אלון רום בעניין מת. 14-02-14477 אשר הורה לשחרר 13 מתקהלים אשר באו למחות ברחוב על גיוס לצה"ל, התפרעו, תקפו שוטרים וחיבלו ברכבם. אין הנידון דומה לראייה. אין דומה מחאה בלתי חוקית ש"**חברה איתנה כדוגמת מדינת ישראל ידעה ויודעת לעמוד מולה"** ואשר נעשתה אל מול שוטרים המאומנים לכך, למעשה של הסגת גבול כוחנית ומאיימת אל ביתם של המתלוננים העומדים בסופו של העשור השביעי לחייהם. המתלוננים אינם החברה האיתנה שפוגשים מפגינים במרחב הציבורי, אלא אנשים מבוגרים ומכובדים אשר חדירה גסה מאיימת ואלימה לתחומם הפרטי עלולה לשאת עימה תוצאות קשות.

המחוקק בישראל הקדיש בשנים האחרונות תשומת לב מיוחדת לאינטרס של הגנת בית המגורים ונתן הגנות מיוחדות לאדם על ביתו שלו [סעיף 34 י'1 לחוק העונשין, התשל"ז - 1977] עד אשר נקבע כי לא יישא אדם באחריות פלילית למעשה שהיה דרוש באופן מיידי כדי להדוף מי שמתפרץ או נכנס לבית המגורים, בית העסק או המשק החקלאי המגודר, שלו או של זולתו, בכוונה לבצע עבירה, או מי שמנסה להתפרץ או להיכנס כאמור.

העילה השנייה נובעת מחשש ממשי לשיבוש הליכי המשפט והמלטות מן הדין:

כנגד הנאשם וייספיש תלויים ועומדים תיקים רבים אשר כולם הופסקו מחמת אי התייצבותו של הנאשם. בחלקם ניתנו צווי מעצר כלליים ובחלקם מפר הנאשם וייספיש תנאים בתיקים בהם הוגשה בקשה למעצרו עד תום ההליכים ולמעשה ביצע את העבירה תוך הפרת התנאים הללו ממש.

ת.פ 33047-05-10 + מ.ת 33057-05-10

הנאשם וייספיש הועמד לדין בבית משפט שלום אשדוד בת.פ 33047-05-10 בגין הסגת גבול הכשלת שוטר וכניסה לאתר עתיקות. בדיון במ.ת 33057-05-10 מסר הנאשם כתובתו (בן איש חי 20 בית שמש), התחייב להתייצב לדיוני בית המשפט ובאופן טבעי נקבע הדבר כתנאי לשחרורו. אלא, שעיון בתיק העיקרי מצביע על כך שהזמנות לדין שהגיעו לכתובתו של הנאשם זכו להתעלמות ממנו, הוא לא התייצב מעולם לדיונים, התיק הותלה ולכאורה עודנו מצוי בהפרה בתיק המ.ת.

ת.פ 8253-10-14 + מ.ת 8269-10-14

הנאשם וייספיש הועמד לדין בת"פ 8253-10-14 בבית משפט שלום ירושלים, בגין שתי עבירות של הסגת גבול, הכשלת שוטר, והפרת ההוראה החוקית אשר הייתה הוראת הרחקה שהיא חלק מתנאי השחרור במ"י 19514-09-14.

מעיון בתיקים אלה, עולה כי הנאשם שוחרר בתנאי הרחקה, אך מאוחר יותר הועמד לדין בשל הפרת תנאי ההרחקה.

במקביל, הוגשה נגדו בקשה למעצר עד תום ההליכים (מ.ת 8269-10-14) והוא שוחרר בתנאים, אך תוחלתו של בית משפט השלום בירושלים נכזבה, ביום 26/11/2014 לא התייצב הנאשם, הרב שישא התייצב במקומו ואמר שהוא חולה והתחייב להביאו לדין הבא ובית המשפט ציין כי לא הוגשה תעודת מחלה.

ביום 14/12/2014 לא התייצב הנאשם וייספיש ואז הוציא בית המשפט צו הבאה נגדו.

ביום 21/12/2014 בוצע צו ההבאה, הנאשם הובא וגם הרב שישא נחלץ לפדיונו ומפני כבודו הסכים ב"כ המאשימה עמוד 6

שהרב שישא יחתום על ערבות להתייצבותו של הנאשם וייספיש.

ביום 04/03/2015 לא התייצב הנאשם לדין וסניגורו הודיע כי אבד הקשר איתו.

ביום 18/05/2015 הובא הנאשם לדין על ידי שב"ס הואיל ונעצר בתיק אחר, גם אז לא נהג מנהג של כבוד בבית המשפט, הפנה את גבו, התפלל ולא היה מוכן לדבר עם הסנגור. חברו הודיע בשמו כי הוא מעורר קשיים אלה כי אינו מכיר במדינה. לאחר מכן התרצה ושוחח עם הסניגור וחברו ובן דודו התחייבו להביאו לדין הבא.

לדין בבקשה לעיון חוזר שנערך ביום 20/05/2015 התייצב הרב יצחק וידר והתחייב כי הנאשם וייספיש ישהה אצלו והוא ישגיח עליו וידאג להתייצבותו לדיונים. הנאשם אמר שיגיע לדין "**אם הרב יגיד לי**". בית המשפט שלמעצר הורה אז על שחרורו **למעצר בית** בישיבה במושב קוממיות ושחרר בתנאי שיתייצב לדיונים, אלא שגם לדין ביום 12/07/2015 לא התייצב הנאשם וייספיש וזאת חרף מאמציו של הרב שישא שתועדו בפרוטוקול וחרף העובדה שהיה במעצר בית.

לדין מיום 16/09/2015 התייצב הנאשם, אך טען כי הוא בתענית דיבור ולפיכך אינו יכול לקיים קשר עם סניגורו.

לדין מיום 02/12/2015 לא התייצב הנאשם וב"כ הודיע כי אבד עימו הקשר ועל כן צו המעצר חודש ללא אפשרות שחרור.

ביום 14/09/2016 הוגשה בקשה שלישית לעיון חוזר במ.ת 8269-10-14 ובה פורטו גם מאמצי המאשימה לאתר ולהביא את הנאשם וייספיש. הבקשה עודנה תלויה ועומדת וקבועה לדין ביום 18/09/2016.

ת.פ. 20046-03-15

בת.פ. 20046-03-15 הואשם הנאשם בשתי עבירות של הפרעה לשוטר.

בדין מיום 25/06/2015 ישב עם גבו לבית המשפט והוצא מן האולם והתיק נדחה להמשך, אלא שהנאשם לא התייצב לדיונים שקבע בית המשפט גם בימים 08/07/2015, 12/11/2015, 21/02/2016, 20/04/2016 ו- 26/06/2016 וניתן נגדו צו מעצר כללי.

ת.פ. 34224-05-15

בת.פ. 34224-05-15 הועמד הנאשם לדין בגין הפרת הוראה חוקית של הרחקה במ.ת 8269-10-14 וכן בגין הסגת גבול וגניבה.

הנה כי כן, הנאשם מפר הוראות חוקיות ואינו מתייצב לדיונים כדבר שבשגרה, הוא אינו מכבד את בית המשפט ולא את

הערבים והפרת התנאים הסדרתית נעשית על מנת לבצע עבירות נוספות ואין תועלת לא בהפקדות, לא בערבויות ולא בערבים רבנים מכובדים ככל שיהיו, גם אותם דש הנאשם בעקבו ואינו מכבד.

אכן, אין בפני בית המשפט בקשה לעיון חוזר בשל הפרת התנאים והיא תידון בפני בתי המשפט האחרים, אך לאור מה שנסקר לעיל - לא ניתן יהיה לתת אמון בנאשם כי לא ימלט מן הדין, לא ישבש את ההליך באי התייצבותו הסדרתית גם בהליך זה ונראה כי הוא אינו בנוי לכבד את ערביו שלו או את ההליך המשפטי בכלל.

מהאירועים בתיקים אלה ניתן ללמוד כי הסיכון לכך שהנאשם וייספיש לא יכבד גם את ההליך הזה גבוהים מאוד וכי אין לתת בו אמון בחלופה כלשהי כפי שעשו בתי המשפט שקדמו להליך זה.

אמנם, יש טעם לפגם בהתנהגותה של המאשימה שלא קיימה את הוראות בית המשפט להביא את הנאשם בפני בתי המשפט האחרים שבהם ניתנו צווי מעצר בתקופת מעצרו השנייה, אך יש להביא בחשבון שבזמן זה בוצעו פעולות חקירה לרבות חקירת הנאשם עצמו ב 12/09/2016. למעשה, הסתיים הדיון ביום 11/09/2016 בשעות אחה"צ והנאשם הובא לבית המשפט ב 13/09/2016. לפיכך, ניתן להבין את שיקולי תכנון הזמן. יחד עם זאת, כוונת בית המשפט שאותה הבהיר הושגה בכך שלא נתבקשו ימי מעצר נוספים לשם מימוש הצווים וכן מעיון בפרוטוקול מביהמ"ש י"ם נראה כי כבר הובא לשם וכבר הוגשה בקשה לעיון חוזר בשל ההפרה בענייננו והבקשה נקבעה לדיון ביום 18/09/2016.

בשולי הדברים יש לומר, כי התנהגותו של הנאשם בבית המשפט לא עוררה אמון כי ישמור על התנאים. הנאשם סירב לדבר ולענות בפיו על שאלות בית המשפט, אחרים טענו עבורו כי הוא מצוי ב"תענית דיבור", אך בית המשפט שמע אותו שר ומדבר חולין שאינם פסוקים, הן באולם בית המשפט והן כעולה מחומר הראיות בזירת העבירה עצמה. הנאשם לא עורר את הרושם של מי שמתכוון לכבד את צווי בית המשפט.

טענת אפלייה יחסית לנאשמים טעפ וזילברברג

בחנתי את טענת האפליה אל מול הנאשמים טעפ וזילברברג ומצאתי כי אין בה ממש.

טעפ וזילברברג נשאלו על פי אמרת המתלוננת מחוץ לבית, ספק בראיות אם ביצעו תקיפה של המתלונן ובוודאי לא של המתלוננת. לפיכך, מעשיהם - אף שנגועים במסוכנות אינם חמורים כשל הנאשם וייספיש. ההבדל המרכזי נובע מן הפעמים שבהם נמנע וייספיש להתייצב לבתי המשפט השונים תוך הפרת תנאים.

בשולי הדברים, יש לומר כי קיים הבדל משמעותי בהתרשמות מהם וממנו בדברים שנאמרו בבית המשפט, כאשר הנאשם וייספיש שלא עורר כלל את ההתרשמות כי ישמור את התנאים ואילו טעפ וזילברברג דיברו דברם ישירות אל בית המשפט, הבטיחו כי יעמדו בתנאים ויכבדו אותם ואף רבניהם עמדו והבטיחו זאת וערבו להם.

שקלתי אם יש מקום לשלוח את הנאשם לפיקוח אלקטרוני, אך מצאתי כי אין מקום לבטוח בנאשם לבל יפר תנאי שחרור ויש מקום לחשוש כי אף אנשי הפקא"ל לא ישכילו להגיע ולאכוף על הנאשם את הפיקוח הנדרש להתייצבותו לדין כפי שלא עשו זאת תנאי שחרור וערבים בעבר.

אילו היה מוצא בית המשפט פתח כחודה של מחט לתת אמון בנאשם שיתייצב לבית המשפט יקיים את התנאים וימנע מעבירות נוספות עד לתום ההליכים הרי שהיה פותח פתח לחירותו. פתח שכזה נתבקש אך לא נמצא ואין מנוס אלא להורות על מעצרו של הנאשם וייספיש עד לתום ההליכים.

שב"ס יביא את הנאשם וייספיש לדין הקבוע בעניינו בבית משפט השלום ירושלים ביום 18/09/2016 בפני כב' השופט ד"ר גורדון.

ההחלטה תועבר לעיונו של כב' השופט ד"ר גורדון בבית משפט השלום בירושלים.

זכות ערר לבית המשפט המחוזי בתוך 30 יום .

ניתנה היום, י"ב אלול תשע"ו, 15 ספטמבר 2016, במעמד הצדדים ומקוצר הזמן באולם המעצרים תיקרא על ידי חברתי כב' השופטת חדד באולמה.